

Подбира си внимателно пжтека презъ полето къмъ новата махала. Далече оттатъкъ блѣска фенерътъ на неговата уличка. Студено е. Вдига яката, закопчава шубката догоре и обикаля голѣмата локва. Отгукъ презъ стобора се вижда тѣхниятъ прозорецъ. Защо ли е сега затъмненъ? Навѣрно е доста късно, щомъ Жоржета си е вече легнала.

Не бѣше ли това нѣкакъвъ викъ?

Не, нищо не бѣше.

И всепакъ той ускорява крачкитѣ си, не подбира вече тѣй старателно пжтя. Какво, най-после, отъ това, че ще се изкалятъ обушата, ще ги измие утре и ще ги намаже съ масъ. Но нека побърза, може пъкъ...

Защо ли свѣти тѣй слабо тѣхната лампа? Жоржета я гаси винаги, когато си лѣга. А сега прозорецътъ едва мъждѣ. Какво е това хлопане?

Той изтрѣпва. Нѣщо става съвсемъ наблизу, тамъ, вкжщи... Той тича. Натиска пжтната врата. Тя е разкривена и се забива въ калѣта. Хваща я за ржчката и я вдига нагоре. Тя изкача отъ горното резе и се захлупва навжтре. Стаята е затворена. Улавя дрѣжката. Блѣска навжтре. Вратата се отваря. Въ стаята е почти тъмно. Пламъкътъ на лампата се е вдигналъ. Опушилъ е цѣлото шише. Ближе тавана. Мирише на сажди отъ газъ. А свѣтлината едва стига до миндерчето. Предъ него е захвърлено нѣщо тъмно. Шалътъ... Защо ли масата е отмѣстена? Защо столътъ е обѣрнатъ съ краката нагоре...

— Жоржета! ...

Нѣкой хърка задъ вратата. Нѣщо се влачи по пода.

Богданъ влиза и бута вратата задъ себе си.